

Mislil je seveda, da ga bo mamica pomilovala, toda zmotil se je! Vzela mu je bič in vse ostale darove, razen tistih, ki jih je že pojedel, — ter žugaje s prstom reče Tončku: „Prihodnje leto, ko bo zopet tvoj god in ko boš večji in pametnejši, dobiš vse zopet nazaj!“

Kislo se je držal Tonček po teh maminih besedah, a kaj si je mogel: kar je mamica rekla, se je moralo zgoditi, a Tonček ni mogel ničesar izpremeniti.

Jzza gor . . .

*Grenka žalost zablodila
v tihe je poljane,
slanica je pomorila
rožice zaspane.*

*Mrzel vetrič pripihljal je
tiho èrez gorice,
pa na gorki jug odgnal je
brzokrile ptice.*

*Ah, in molk in žalost grenka
je zakraľjevala,
izza gor je bela ženka —
mrzla zima vstala . . .*

Sokolov.

Ruša in Nuša.

Spisal Andrej Rapè.

Osta megla se je vlačila tisti dan po vasi. Gori od Save so se vzdigovale goste in gosteje meglene kope. Pa so se plazile počasi, počasi in zalile vso vas, kakor zalije reka polje in travnike, kadar prestopi obrežje. In lastovice so se zbirale tisti dan gori nad staro cerkveno uro v linah, in žerjavi so kričali po zraku. Skoro mraz je bilo.

Pri Hostnikovih so bili otroci s staro teto sami doma. Mama je odšla zjutraj v mesto. Dobrega očeta v tej družini več niso imeli. Umrli je bil. Sladko sta še spančkali Ruša in Nuša, mamičini ljubljenci, ko je odhajala mati. V spanju ju je poljubila presrčno, popravila jima odejo, izročila — kakor vselej, kadar je šla z doma — angelu varhu in stari teti ter odšla.

Gotovo je bila že v mestu, ko se je doma prebudila ljubica Ruša.

„Mama, mamica!“ je zaklicala Ruša veselo. Iztegnila je drobno telesce in nežne ročice ter pokukala izpod odeje na mamino posteljo. Zaspano je še zrla tja, a videti ni mogla ničesar. Na njen prvi klic ni bilo nikakega odgovora. Stara teta je pripravljala zunaj zajtrk. Še enkrat je poklicala: „Mamica!“ Nič odgovora. Takrat pa so se ji razširile oči, na rožnato lice ji je vzplaval oblaček žalosti. Tam v kotu v očesnih jamicah se je posvetilo nekaj kakor solza. Oči so hipoma postale mokre. Obraz, prej žareč sladkih spominov na rožne sanje, se je stemnil. Kakor bi se bilo solnčece skrilo za oblake. Pogledala je na sestrico, a ta je še sladko